

אמר רבי יוסי, אני ראיתי את רבי יהודה שהזמין את רבי יוסי ורבי חגי, והיה שוחט אחד שקראו לו רבי אבא, ושחט תרנגולת אחת, והתפון לשני סימנים, ובדקו ומצאו ששחט סימן אחד, ואחד לא נשחט.

אמר לו רבי יהודה, על מה התפונת? אמר, על שני סימנים. אמר, והרי אני מצאתי אחד שחוט. אלא הבשר הוא שפשר, ואתה לא תהיה שוחט מכאן ולהבא. ואף על גב שלא צריך פונה בשחיטה.

אמר לו רבי יוסי, הפונה, לא לזה נאמר, אלא פנותו לקדוש ברוך הוא, ששוחט לשמים ולא לשום דברים אחרים, אבל נתפון לשני סימנים ושחט אחד - מתר הוא בדיעבר, ששנינו, השוחט אחד בעוף - בדיעבר פן, לכתחלה לא. אמר רבי יעקב, בא וראה, כל מה שנברא מנפש החיה הזו, התירו הקדוש ברוך הוא לבני אדם מפני שאין להם נשמה לדעת ולהפיר (בעבודת בוראם), שאלמלא היתה להם נשמה, לא התרו.

שאר רבי אבא את רבי חייא, אמרתם שנשמה אין נכנסת לבן אדם עד שישתפל בעבודת הקדוש ברוך הוא, ואז תהיה לו נשמה, ואמרתם שהנשמה היא קדושה, מעלה על הכל. אם פן, מה זה שאמר הכתוב (בראשית ז) כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה מתו, למה מתו? הואיל והיתה להם נשמה, הנה להם להנצל? לא היה בידו.

באו ושאלו את רבי אלעזר ברבי שמעון, אמר להם, כן הוא ודאי! והכתוב מסייע לנו שכן אמר אביו, שפאשר בא המבול, לא היה אדם שיעשה הקדוש ברוך

אמר רבי יוסי, אנא חמית לרבי יהודה דזמין לרבי יוסי ורבי חגי, והיה טבחא, ורבי אבא קרינן ליה. ונכיס ההוא תרנגולתא, ונתפויין לתרי סימני, ובדקו ואשפחו דנכיס חד סימנא, וחד לא נכיס.

אמר ליה רבי יהודה, על מה אתפונת. אמר, על תרין סימנין. אמר, והא אנא אשפחנא חד נכיס. אלא בשרא הוא דכשרה, ואת לא תהא טבחא מפאן ולהלאה. ואף על גב דלא בעינא פוונה בשחיטה.

אמר ליה ר' יוסי, הפוונה לאו להאי איתמר, אלא פוונה לקודשא בריה הוא, דנכיס לשמים, ולא לשום פתגם אחרן. אבל נתפון לתרי סימני, ושחיט חד, מותר הוא בדיעבר. דתנו, השוחט אחד בעוף, דיעבר אין, לכתחלה לא.

אמר רבי יעקב, תא חזי, כל מה שנברא מזו הנפש החיה, התירו הקדוש ברוך הוא לבני אדם, מפני שאין להם נשמה לדעת ולהפיר (בעבודת בוראם). דאלמלי הויה להו נשמה, לא הותרו.

שאר רבי אבא לרבי חייא, אמריתון דנשמתא לא עייל בבר נש, עד דיסתפל בפולחנא דקודשא בריה הוא, וכדין להוי ליה נשמתא, ואמריתון דנשמתא היא קדישא, מעליא על פולא. אם פן מאי האי דאמר קרא, כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה מתו, למה מתו, הואיל והויה להו נשמתא, הויה להו לאשתזבא. לא הוה בידיה.

אתו ושיילוה לרבי אלעזר בר' שמעון, אמר להו וכן הוא ודאי, וקרא מסייע לן, דהכי אמר אבוי, דכד אתי טופנא לא הוה בר נש דייעביד הקדוש ברוך הוא בגיניה, בר מנח